

[Johan Nielsen.]

stiansborg hviler, hvis man havde fortalt ham, at den dag ville gry, da man havde så ringe interesse for bisper og kristendom, som man har det i dag i Dannevang. Men sådan er det altså gået, og det er der ikke noget at gøre ved.

Allerede lige efter, at Københavns stift var delt, blev der fra forskellig side peget på, at Færøerne fik en uforholdsmæssig stor indflydelse på valget af Københavns biskop. Dette forhold skyldes, at vi har så mange små sogne på Færøerne, medens man i København, som udgør størstedelen af stiftet, har de store sogne. Eksempelvis kan jeg nævne, at et sogn som Sions sogn i København med 12.000 indbyggere kun har 15 menighedsrådsmedlemmer, medens Norderøernes vestre præstegæld blandt Færøerne, som det hedder i kancellisproget, har 800 indbyggere, 5 kirker og 30 menighedsrådsmedlemmer.

Det er klart, at det var et misforhold. Men vi færinger var ikke sindede at give noget fra os uden sværdslag: Magten er sød, og hvem giver frivilligt noget fra sig uden at få noget til gengæld? Det var en rar fornemmelse at vide, at øboerne — færingerne, bornholmerne og eventuelt senere grønlanderne — til enhver tid kunne bestemme, hvem der skulle være den danske kirkes primas. Så kunne de københavnere have det så godt.

Men nu er dette jo ingen kristelig tale, og da vi færinger, som Jeppe siger, er gode kristne og ejegode gemytter, har vi været til at tale med om dette spørgsmål. Resultatet er blevet, at vi har fået en vicebiskop, som de færøske menighedsråd selv vælger, og så må københavnere gerne få lov til at blive tungen på vægtskålen i afgørelsen af, hvem der skal være vor biskop.

Således er der kun grund til at sige den højtærede kirkeminister tak, fordi ministeren så ekspedit fremsætter dette lovforslag, som indebærer, at hvert menighedsråd på færøerne kun skal have én stemme, der udøves af en af menighedsrådet udpeget valgmand.

Nu kunne det være, at en og anden ville anke over, at præsterne beholder deres stemmeret til bispevalget, men hertil er at sige, at for det første er der kun 16 præster på Færøerne, for det andet er biskoppen

præsternes særlige tilsynsførende og sjælesørger, og for det tredje vil det betyde noget særligt for præsterne at få lov til at deltage i valget af deres biskop. Endvidere kan anføres, at lovforslaget har været forelagt det færøske landsstyre og er tiltrådt af dette.

Derfor kan jeg kun tilsige mit partis støtte til en hurtig og velvillig behandling af lovforslaget, og der skulle mindst være fjernsyn på i det høje ting i dag for at foranledige, at jeg i denne omgang kom med yderligere kommentarer.

Skov Thulesen: Det er en naturlig følge af det i februar i år vedtagne lovforslag om oprettelse af en stilling som vicebiskop på Færøerne, at der nu foretages en vis begrænsning i de færøske menighedsråds adgang til at øve indflydelse på valget af biskoppen over Københavns stift. Selv med den begrænsning, der her er foreslået, vil hver repræsentant fra Færøerne stadig repræsentere et lidt mindre befolkningstal end repræsentanterne fra de øvrige dele af stiftet, så der er altså ikke tale om nogen egentlig underrepræsentation. Da lovforslaget endvidere er tiltrådt af det færøske landsstyre og vi nu har hørt, at selv det ærede medlem hr. Johan Nielsen frivilligt giver afkald på en hidtidig magtstilling, kan også venstre tilsige lovforslaget velvillig behandling. Vi har ingenting at indvende imod, at der også åbnes adgang for eventuel grønlandsk deltagelse i bispevalget til Københavns stift, når der i øvrigt tages hensyn til de særlige forhold, som her gør sig gældende.

Gottschalck-Hansen: I almindelighed hersker der en vis ro omkring episkopatet her i Danmark, og det er utvivlsomt også bedst, at det er tilfældet. Den tilsynsgerning, som det er pålagt biskopperne at udføre, bør foregå i en vis afbalanceret ro og orden, og deres administrative beføjelser giver heller ikke i almindelighed anledning til større gevalt. Når man tid efter anden oplever, at en biskop begynder at spille med musklerne og gøre sig meget stærkt gældende, er det ikke altid, det kan skrives ham til gode som noget virkelig positivt eller værdifuldt.

Men medens der således i almindelighed